

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 125.

Ottende Session.

37te Møde.

Mandagen den 26de Januar Aften Kl. 7.

(Forts.)

Ballentin (fortsat): Jeg skal endnu dertil sige, at, vil man have en Jernbane, maa man vel engang begynde derpaa. — Enhver kan naturligviis danne sig sin afvigende Mening om, hvor det kan være heldigst at begynde; men det er ialfald hævet over enhver Tvivl, at en Begyndelse er det virksomste og meest fremskynende Middel til at faae en Fulndelse; dette ligger med Nødvendighed i Sagens Natur. Selv de, der ere Modstandere af Sagen, naar den sees i Almindelighed, ville ikke have seet et Stykke Jernbane komme igang paa nogle faa Millia dem, før de ville sige: En Jernbane er Noget, vi ikke kunne undvære; vi vilde vel helst have været frie for denne Jernbane; men nu, da Andre i vor Nærhed have dette Communicationsmiddel, er det nødvendigt, at det udvides, naar vi skulle udholde Concurrencen; Anlægget vil, naar det først er begyndt, udøve et ganske andet Tryk til at faae Sagen fremmet end selv de længste Discussioner her i Salen. Skulde det altsaa blive Tilfældet, at Regjeringen, efterat være fremkommen med sit Forslag, ved Afstemningerne og den Modstand, der yttredes imod det, blev sat i den Nødvendighed at maatte sige: Nu kunne vi ikke gaae ind paa Sagen, saa vilde Rigsdagen have paataget sig et saare betydeligt Ansvar, idet Udfigten til en jydsk Jernbane var udfødt for en uberegnelig Tid. De, der altsaa ville have en jydsk Jernbane, troer jeg, bør, uden at lade

sig afholde af deres egne særegne Duffer og Anskuelser, slutte sig til det af 3 ærede Medlemmer af Udvalget Foreslaaede, som ogsaa den ærede Minister har erklæret sig villig til at gaae ind paa.

Bregendahl: Til den allerfidsste Deel af den fidsste ærede Talers Uttringer kan jeg ogsaa slutte mig, og jeg kan dertil sige, at jeg efter den fidsste Udtalelse af den ærede Indenrigsminister kan fatte mig fortere, end det ellers vilde have været Tilfældet; thi den ærede Minister udtalte, da han fidsst havde Ordet, en Dpfattelse af Sagen, som jeg troer var ikke lidet forskjellig fra den, man maatte udlede deels af den ærede Ordførers Udtalelse og deels af den ærede Indenrigsministers første Udtalelse under Forhandlingerne i Aften. Jeg maa vel udtale, at jeg vilde ansee det for det Heldigste og det i og for sig Nigtigste, naar det Forslag, der forelaa, ogsaa gik ud paa en Længdebane; men, som Sagens Gang har været, ikke blot i den allerfidsste Tid, men i de fidsste Aar, har jeg erkjendt, at det næsten vil være umuligt at bringe det dertil, at der, om ogsaa Rigsdagen gik ind paa et Forslag om en Længdebane, blev begyndt paa en saadan, eller at en saadan Beslutning af Rigsdagen skulde faae mere praktisk Betydning end den Beslutning, der efter den daværende Regjeringes eget Forslag fødtes til Verden i Loven af 31te Juli 1853. Det er derfor, at jeg slutter mig til Forslaget om en Lørbane. Men, som jeg under den første Behandling har udtalt, kan jeg ikke slutte mig dertil, naar Banen skal gjøre en saadan Bue imod Nord, som det oprindelige Forslag vilde, og dernæst ikke gaae længere imod Vest, end det oprindelige Forslag